

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 732/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného KALLAN Legal s.r.o., Súmravná 25, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tostš 8/2025 z 28. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovoru“) označeným uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 5T/5/2025 z 15. júla 2025, ktorým rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Sťažovateľ žiada zrušenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu z 28. júla 2025.

2. Z obsahu ústavnej sťažností, predložených dôkazov a vlastnej rozhodovacej činnosti (predchádzajúcich ústavných sťažností sťažovateľa vedených vo veci sp. zn. II. ÚS 658/2025, pozn.) vyplýva nasledovný skutkový stav:

3. Sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona a iné. Proti sťažovateľovi bol 22. júla 2022 vydaný príkaz na zatknutie a 27. júla 2022 európsky zatýkací rozkaz.

4. Špecializovaný súd uznesením sp. zn. 2Tp/7/2022 z 29. januára 2025 podľa § 73 ods. 7 Trestného poriadku prepustil zatknutého sťažovateľa na slobodu. Proti tomuto uzneseniu špecializovaného súdu podal prokurátor sťažnosť.

5. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tostš 1/2025 zo 6. februára 2025 rozhodol tak, že uznesenie špecializovaného súdu z 29. januára 2025 zrušil, podľa § 73 ods. 7 Trestného poriadku v spojení s § 80 ods. 1 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nahradil prijatím písomného sľubu obvineného sťažovateľa, dohl'adom probačného a mediačného úradníka a obvineného sťažovateľa ponechal na slobode. Sťažovateľovi zároveň najvyšší súd uložil primerané povinnosti a obmedzenia vrátane zákazu uverejňovať príspevky na rôznych sociálnych sieťach a platformách s nenávisným charakterom. Sťažovateľovi bola tiež nariadená kontrola technickými prostriedkami na určenie polohy kontrolovanej osoby. V uznesení najvyšší súd reagoval aj na sťažovateľom podanú námietku zaujatosti proti členom konajúceho senátu, o námietke zaujatosti nekonal a z dôvodov podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke nevydal rozhodnutie, avšak uvedené súd zaznamenal v zápisnici o verejnom zasadnutí, aby bolo zrejmé, že táto námietka nezostala nepovšimnutá.

6. Pri výsluchu 16. apríla 2025 bol sťažovateľ zadržaný a 17. apríla 2025 prokurátor podal návrh na jeho vzatie do tzv. útekovej a preventívnej väzby, ktorý odôvodnil tým, že sťažovateľ nerešpektuje zákaz, ktorý mu uložil najvyšší súd uznesením zo 6. februára 2025, uverejňovať príspevky na rôznych sociálnych sieťach a platformách s nenávisným obsahom.

7. Špecializovaný súd uznesením sp. zn. 2Tp/7/2022 z 19. apríla 2025 rozhodol tak, že obvineného sťažovateľa nezobral do väzby. Sudca pre prípravné konanie v odôvodnení uznesenia konštatoval, že bez toho, aby detailne analyzoval jednotlivé príspevky, ktorých autorom mal byť sťažovateľ a ktoré mali byť publikované vo verejnom priestore po 6. februári 2025, žiaden z týchto príspevkov (statusov) nemožno považovať za nenávisný prejav, ktorým by sťažovateľ porušil súdom uložený zákaz.

8. Proti uzneseniu špecializovaného súdu z 19. apríla 2025 podal prokurátor sťažnosť. O sťažnosti rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tostš 4/2025 z 29. apríla 2025 tak, že uznesenie špecializovaného súdu z 19. apríla 2025 zrušil a sťažovateľa vzal do väzby s tým, že lehota väzby začala plynúť od 29. apríla 2025 a započítava sa do nej aj doba zadržania sťažovateľa od 16. apríla 2025 do 19. apríla 2025. Najvyšší súd v uznesení posúdil jednotlivé príspevky sťažovateľa, ktoré zverejnil na sociálnych sieťach po 6. februári 2025, uviedol, ktoré z príspevkov považoval za také, ktoré majú zrejmy antisemitský postoj obvineného, ktorý má v sebe prvky nenávisťi, a tieto môžu vyvolať neznášanlivosť, jeden z príspevkov posúdil ako jednoznačne presahujúci možnú toleranciu správania obvineného stíhaného pre extrémistickú trestnú činnosť a ktorému bola nahradená väzba, keďže malo jednoznačne nenávisný kontext, a označenie, ktoré sťažovateľ použil, malo prvky hanobenia rasy. Ústne vyjadrenie sťažovateľa pred budovou špecializovaného súdu z 29. apríla 2025 považoval najvyšší súd za také, ktoré podnecuje na „vyhodenie cudzokrajných entít z tohto štátu“, čím podnecuje k násiliu. Prihliadol pritom na osobu obvineného, početnosť skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, ako aj ďalšiu trestnú činnosť, pre ktorú bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, a považoval za daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

9. Sťažovateľ podal 2. mája 2025 prostredníctvom svojho obhajcu špecializovanému súdu podanie, ktorým žiadal o nariadenie termínu neverejného zasadnutia a vydanie rozhodnutia o návrhu

obhajoby zo 4. apríla 2025 (návrh podaný pred zadržaním sťažovateľa 16. apríla 2025, pozn.), na zrušenie uložených povinností a obmedzení uložených uznesením najvyššieho súdu zo 6. februára 2025. Špecializovaný súd toto podanie posúdil podľa jeho obsahu ako žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol medzičasom vzatý do väzby.

10. Špecializovaný súd uznesením sp. zn. 2Tp/7/2022 z 28. mája 2025 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

11. Proti uzneseniu špecializovaného súdu z 28. mája 2025 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší sud uznesením sp. zn. 2 Tostš/7/2025 zo 17. júna 2025, ktorým sťažnosť sťažovateľa zamietol.

12. Dňa 4. júla 2025 bola proti sťažovateľovi podaná obžaloba pre prečin sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd, zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona v súbehu s prečinom sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd, zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, prečin podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti, pokračovací prečin nebezpečného elektronického obťažovania, ďalší pokračovací prečin nebezpečného elektronického obťažovania v súbehu s prečinom prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd. Celkom išlo o 12 skutkov obžaloby.

13. Špecializovaný súd uznesením sp. zn. 5T/5/2025 z 15. júla 2025 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ponechal sťažovateľa vo väzbe a nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Pred vydaním uznesenia bol sťažovateľ vypočutý, vyjadril sa k jednotlivým skutkom, pre ktoré bola podaná obžaloba.

14. Špecializovaný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že aj naďalej možno konštatovať, že dôvodnosť trestného konania voči sťažovateľovi je preukázaná v dostatočnom rozsahu. Poukázal na zabezpečené dôkazy, najmä znalecké posudky, či už z odboru kriminalistiky, kriminalistickej informatiky, kriminalistickej fotografie a videa, ako aj z odboru spoločenských a humanitných vied, odvetvia politického extrémizmu (vrátane výsluchu znalca) a na ďalšie dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu (obsahujúce komentáre a vyjadrenia sťažovateľa), ako aj závery znaleckého posudku znalca Mgr. Mateja Medveckého, PhD., ktorý sa podrobne zaoberal či už gestami obvineného sťažovateľa, ako aj odkazmi na bielu rasu. Naďalej existuje obava, že v prípade prepustenia bude sťažovateľ pokračovať v trestnej činnosti. Zdôraznil, že dôvod podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku môže byť prítomný aj pri osobe, ktorá doteraz nebola trestne stíhaná, ale okolnosti spáchaného skutku, ako aj aktuálny život, správanie obvineného túto dôvodnosť zakladajú. Obava z pokračovania vyplýva aj zo správania sťažovateľa počas obdobia, keď mu bola väzba nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a zákazom uverejňovať príspevky na sociálnych sieťach s nenávisným charakterom. Rovnako obava vyplýva aj z jeho ďalšieho trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania prečinu prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd, ktorý mal sťažovateľ spáchať 29. apríla 2025 po jeho vzatí do väzby a ktorý je súčasťou obžaloby (skutok č. 12). Poukázal na viaceré trestné stíhania sťažovateľa, a to aj pre druho- rovnakú trestnú činnosť, čo naznačuje, že nešlo len o ojedinelé zlyhanie

a vybočenie z inak riadneho života, pričom táto obava nebola zoslabená ani po jeho vzatí do väzby, naopak, existuje dôvodné podozrenie, že sťažovateľ aj po jeho vzatí do väzby pokračoval v trestnej činnosti.

15. Špecializovaný súd poukázal na to, že u sťažovateľa náhrada väzby v nedávnej minulosti nespĺnila účel, keďže sťažovateľ nielenže porušil uložené povinnosti, ale po rozhodnutí súdu o jeho vzatí do väzby mal spáchať ďalší trestný čin, z ktorého je dôvodne podozrivý. Pre prípadné opätovné nahradenie väzby obvineného sa podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku vyžaduje aj existencia výnimočných okolností prípadu. Súd nevzhladol žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by súviseli so samotnými skutkami alebo osobnými pomermi sťažovateľa, ktorými by mohol odôvodniť prípadné opätovné nahradenie väzby. Sťažovateľ je osobou v produktívnom veku, v minulosti sa dlhodobo zdržiaval v zahraničí, nemá žiadne vyživovacie povinnosti, neboli zistené žiadne zdravotné obmedzenia. Aj keď sa sťažovateľovi kladie za vinu spáchanie verbálnych trestných činov, „výnimočnosť“ tejto okolnosti z pohľadu závažnosti skutkov znižuje podľa špecializovaného súdu množstvo skutkov, pre ktoré je trestne stíhaný. Na základe uvedeného súd rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe a nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

16. Bezprostredne po vyhlásení uznesenia podal sťažovateľ sťažnosť proti všetkým výrokom tohto uznesenia.

17. Namietaným uznesením najvyššieho súdu z 28. júla 2025 najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu z 15. júla 2025 zamietol.

18. Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s uznesením špecializovaného súdu z 15. júla 2025. Najvyšší súd dodal, že boli zachované lehoty podľa § 76 Trestného poriadku a že boli splnené materiálne podmienky väzby. Trestné stíhanie je vedené dôvodne a doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že konanie, pre ktoré bola podaná obžaloba, sa stalo, má znaky trestnej činnosti a existuje dôvodné podozrenie, že sa ho dopustil sťažovateľ. Zdôraznil, že trestné stíhanie dospelo do štádia podania obžaloby, poukázal na jednotlivé doteraz zabezpečené dôkazy a konštatoval, že nedošlo k oslabeniu dôkaznej situácie.

19. K existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd konštatoval, že dôvod preventívnej väzby nepominul. Sťažovateľ je stíhaný pre viacero skutkov z obdobia rokov 2020 až 2022 (skutky č. 1 – 11 obžaloby), sú proti nemu vedené ďalšie trestné stíhanie, ktoré neboli doteraz právoplatne skončené (prečin podnecovania a prečin ohovárania). Sťažovateľ je trestne stíhaný aj za skutok, ktorý mal spáchať 29. apríla 2025 po jeho vzatí do väzby a ktorý je súčasťou podanej obžaloby. Nejde teda len o ojedinelé zlyhanie a vybočenie z inak riadneho spôsobu života, je tu dôvodné podozrenie, že sťažovateľ po vzatí do väzby pokračoval v trestnej činnosti. Obava z pokračovania v trestnej činnosti vyplýva aj zo správania sťažovateľa v čase, keď mu bola väzba nahradená. Najvyšší súd dospel k záveru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je stále daný, a to v intenzite, ktorá je priamo úmerne zodpovedajúca súčasnému štádiu trestného konania. Najvyšší súd konštatoval, že správne špecializovaný súd rozhodol, že väzbu sťažovateľa nenahradil. Uviedol tiež, že obava z pokračovania v trestnej činnosti nie je zoslabená ani celkovou lehotou väzby a nedospel ani k záveru o neprimeranosti či neproporcionálnosti väzby sťažovateľa. Najvyšší súd k argumentácii sťažovateľa poznamenal, že hodnotenie dôkazov v tomto štádiu ultimátnym

spôsobom je predčasné a bude vecou ďalšieho konania, aby súd zákonným spôsobom dospel k záveru o vine či nevine obvineného.

20. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že o ústavných sťažnostiach sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 4/2025 z 29. apríla 2025 a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 7/2025 zo 17. júna 2025 rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 658/2025 z 19. novembra 2025 tak, že ústavné sťažnosti odmietol z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

21. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na zákonného sudcu, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nerozhodnutia o námietke zaujatosti. Uvádza, že podstata jeho argumentácie spočíva v tom, že namietani sudcovia zákonom predpokladaným spôsobom vôbec nekonali a nerozhodli o námietke zaujatosti tak, ako to prikazuje Trestný poriadok a judikatúra ústavného súdu. Sťažovateľ uvádza, že v rámci konania o sťažnosti podanej proti uzneseniu špecializovaného súdu z 15. júla 2025 opätovne osobitným postupom nevznášal uvedenú námietku zaujatosti, ktorá by bola z obsahového hľadiska úplne identickou s tou, ktorá bola podaná 3. februára 2025 a o ktorej najvyšší súd na verejnom zasadnutí 6. februára 2025 odmietol konať a rozhodnúť. Tvrdí, že vznesenie námietky zaujatosti by bolo z procesného hľadiska úplne nadbytočným, keďže podľa jeho názoru by najvyšší súd len odkázal na obsahové závery svojho uznesenia zo 6. februára 2025. Na väzobné konanie v rámci prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa je však potrebné nazerať ako na jeden celok, v ktorom kontinuálne konali a rozhodovali identickí sudcovia, ktorých nestrannosť a nezaujatosť dosiaľ nebola zákonom predpokladaným spôsobom preskúmaná, a preto trpí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 28. júla 2025 v rozsahu otázky zákonného sudcu úplne identickou vadou, akou trpelo uznesenie zo 6. februára 2025.

22. Sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z dôvodu, že najvyšší súd v napadnutom uznesení neuviedol pri prieskume sťažnostnej argumentácie sťažovateľa ani jeden nový alebo aktualizovaný argument, v porovnaní so svojimi predchádzajúcimi uzneseniami z 29. apríla 2025 a 17. júna 2025. Za „zásadný aktualizčný moment“ považuje sťažovateľ skutočnosť, že dozorový prokurátor vydal 15. mája 2025 uznesenie, ktorým (až na výnimku skutku rozširovania publikácie „Židokracia“) zamietol sťažnosti sťažovateľa podané proti tam uvedeným uzneseniam o vznesení obvinenia tvoriacim predmet trestného konania. Dňa 23. mája 2025 vydal dozorový prokurátor uznesenie, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo 7. mája 2025, ktoré vydal vyšetrovateľ pre ďalší skutok (z 29. apríla 2025), tzv. gesta „OK sign“, právne kvalifikovaného ako prečin prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 422 ods. 1 Trestného zákona. V rámci predmetných uznesení dozorový prokurátor uviedol svoje dôvody, prečo nepovažuje obhajobnú argumentáciu sťažovateľa vo vzťahu k jednotlivým skutkom za dôvodnú. Sťažovateľ namieta, že túto argumentáciu dozorového prokurátora vo vzťahu k skutkom a ich právnej kvalifikácii uvedenej v uzneseniach o vznesení obvinenia nemal najvyšší súd v rámci rozhodovania o väzbe sťažovateľa 29. apríla 2025 k dispozícii. V čase rozhodovania najvyššieho súdu 28. júla 2025 však táto argumentácia už bola obsiahnutá v spisovom materiáli,

avšak sťažovateľova prvostupňová a sťažnostná argumentácia nenašla v napadnutom uznesení najvyššieho súdu akýkoľvek odraz, pretože tento sa len stotožnil s uznesením súdu prvého stupňa.

23. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa vôbec nezaoberal sťažovateľovou argumentáciou prednesenou v rámci neverejného zasadnutia špecializovaného súdu zo 14. júla 2025 a 15. júla 2025. Najvyšší súd sa rovnako ako súd prvého stupňa tiež vôbec nevysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa znalca Mgr. Mateja Medveckého, PhD., na ktorého znaleckej činnosti sú založené viaceré obvinenia sťažovateľa a orgány prípravného konania spoločne so súdom prvého stupňa a s najvyšším súdom z nej vyvodzujú závery o existencii materiálnych podmienok väzby. Sťažovateľ proti namietanému znalcovi vznesol v prípravnom konaní námietku zaujatosti, o ktorej orgány činné v trestnom konaní odmietli konať a rozhodnúť so svojvoľným odôvodnením, v zmysle ktorého znalec nemôže byť podľa Trestného poriadku z trestného konania vylúčený, ignorujúc pritom § 145 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 11 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

24. Za zásadnú vadu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považuje skutočnosť, že samosudkyňa špecializovaného súdu v rámci uznesenia o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby sama priznala, že pri niektorých skutkoch nie je založená materiálna podmienka väzby v podobe dôvodnosti trestného stíhania, avšak tieto skutky žiadnym spôsobom nekonkretizovala. Bolo povinnosťou najvyššieho súdu dôsledne skúmať existenciu materiálnej podmienky väzby (v podobe dôvodnosti trestného stíhania) pri skutku údajného rozširovania tzv. „Protokolov sionských mudrcov“, pretože naplnenie prípadne nenaplnenie tejto väzobnej podmienky malo zásadný a rozhodujúci vplyv pre záver o proporcionalite zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu. Podľa názoru sťažovateľa minimálne pri tomto skutku je trestné stíhanie sťažovateľa nedôvodné.

25. Ďalšia sťažovateľova námietka sa týka dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Najvyšší súd svoje závery o ďalšom trvaní tohto väzobného dôvodu oprel o svoje predošlé uznesenia z 29. apríla 2025 a 17. júna 2025. Vo vzťahu k trestnému stíhaniu sťažovateľa pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podnecovania (ČVS: KRP-125/1-VYS-BA-2025) sťažovateľ uvádza, že uznesením dozorového prokurátora z 20. augusta 2025 vydaným pod sp. zn. 3Pv 518/21/1103 bolo uznesenie o vznesení obvinenia z 9. decembra 2021 v celom rozsahu zrušené. Vo vzťahu k trestnému stíhaniu na skutkovom základe z roku 2023 právne kvalifikovanom ako prečin ohovárania sťažovateľ uvádza, že v danej trestnej veci stále prebieha vyšetrovanie, pričom daná trestná vec netvorí predmet trestného konania vo veci vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. 5T/5/2025. Je preto neprípustný postup najvyššieho súdu, ktorý, nerešpektujúc prezumpciu nevinu sťažovateľa, podporuje svoj záver o ďalšej existencii preventívneho dôvodu väzby skutkami z iného trestného konania vedeného proti sťažovateľovi, ktoré netvorí predmet väzobného trestného konania vedeného pod sp. zn. 5T/5/2025. Taktiež podľa sťažovateľa takto časovo vzdialená trestná činnosť nemôže zakladať dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti.

26. K skutku, ktorý mal sťažovateľ spáchať 29. apríla 2025, uvádza, že bolo potrebné skúmať materiálne podmienky väzby v podobe dôvodnosti trestného stíhania, a to aj z dôvodu, že najvyšší súd 28. júla 2025 mal k dispozícii výsledok sťažnostného konania týkajúceho sa uznesenia

o vznesení obvinení, a teda disponoval argumentáciou prokurátora uvedenou v jeho uznesení z 15. mája 2025, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa, ako aj argumentáciou prokurátora uvedenou v jeho uznesení z 23. mája 2025, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti skutku z 29. apríla 2025 s už uvedenou právnou kvalifikáciou. Predmetné uznesenia dozorového prokurátora teda pôsobili ako významný aktualizčný moment, najvyšší súd bol povinný reflektovať na argumentáciu sťažovateľa a hodnotiť naplnenie materiálnej podmienky väzby.

27. Sťažovateľ namieta neproporcionalitu väzby, predlžovanie väzby pre verbálnu a „prečinovú“ trestnú činnosť, keď mu podľa jeho názoru ani v prípade uznania viny nehrozí uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Vzhľadom na uvedené považuje väzbu za neproporcionálny zásah do jeho ústavného práva na osobnú slobodu. V tejto časti argumentácie sťažovateľ uvádza argumentáciu k nedôvodnosti trestného stíhania za skutok rozširovania „Protokolov sionských mudrcov“.

28. Sťažovateľ uvádza argumentáciu k neúčelnosti väzby vo vzťahu k cieľu, ktorý sa ňou sleduje, t. j. zabránenie v šírení príspevkov s nenávisným charakterom a zabránenie v páchaní verbálnej trestnej činnosti. Konštatuje, že obmedzenie jeho ústavného práva na osobnú slobodu väzbou je vo vzťahu k sledovanému cieľu prostriedkom celkom zjavne nespĺňajúcim kritérium účelnosti a vhodnosti, keďže sťažovateľ aj naďalej z výkonu väzby prostredníctvom sociálnych sietí šíri svoje názory a myšlienky. Uvádza, že z výkonu väzby bez akéhokoľvek obmedzenia naďalej plnohodnotne riadi a organizuje svoje Telegramové kanály, ktoré majú dokopy takmer 90 000 sledovateľov, ako aj prostredníctvom hlasových správ, ktoré si sledovatelia kanálov môžu kedykoľvek a kdekoľvek vypočuť.

29. Sťažovateľ tvrdí, že došlo k protiústavnému obmedzeniu jeho osobnej slobody ako sankcii za realizáciu jeho základného práva na slobodu prejavu, pretože za jeho ústavne chránený výkon bol sťažovateľ potrestaný obmedzením osobnej slobody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

30. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

31. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto právna úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby (uznesenie o vznesení obvinenia) a materiálne predpoklady väzby, keď musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený; zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

32. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou tiež poznamenáva, že do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

33. Ústavný súd skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom.

III.1. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu:

34. Článok 17 ústavy zahŕňa základné hmotné, a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. V základnom práve podľa čl. 17 je inkorporovaná aj osobitná procesná záruka na to, aby vo veci osobnej slobody, teda pri rozhodovaní o väzbe rozhodoval zákonný sudca. Právo na zákonného a nestranného sudcu teda treba považovať za súčasť čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy v prípadoch, keď súd rozhoduje o väzbe (podobne III. ÚS 796/2016, III. ÚS 211/2018, I. ÚS 74/2023).

35. Sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti členov konajúceho senátu najvyššieho súdu 4. februára 2025. Najvyšší súd sa s podanou námietkou vysporiadal v uznesení sp. zn. 2 Tostš 1/2025 zo 6. februára 2025 postupom podľa § 32 ods. 6 Trestného zákona, podľa ktorého sa nekoná o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne alebo ak jej dôvodom bol len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, prípadne je založená na iných dôvodoch ako podľa § 31 Trestného poriadku.

36. Ako už ústavný súd konštatoval v uznesení sp. zn. II. ÚS 658/2025 z 19. novembra 2025, pokiaľ sťažovateľ mal výhrady k spôsobu, akým sa najvyšší súd vysporiadal s námietkou zaujatosti v uznesení zo 6. februára 2025, mal možnosť v zákone o ústavnom súde ustanovenej lehote využiť účinný prostriedok nápravy a domáhať sa ochrany svojich základných práv v konaní pred ústavným súdom voči tomuto uzneseniu.

37. V predmetnej ústavnej sťažnosti však sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu uznesením najvyššieho súdu z 28. júla 2025, ktoré sa posúdením námietky zaujatosti už nezaoberalo ani sťažovateľ túto námietku opätovne nevzniesol.

38. Vzhľadom na uvedené je ústavná sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zjavne neopodstatnená.

III.2. K námietke nedostatočného odôvodnenia väzobného uznesenia najvyššieho súdu:

39. Predmetom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu bolo rozhodovanie o väzbe sťažovateľa, v rámci ktorého najvyšší súd skúmal splnenie materiálnych a formálnych podmienok väzby, pri ktorom sa zaoberal dôvodnosťou trestného stíhania sťažovateľa pre viacero trestných činov, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o väzbe. Ako je zrejmé z namietaného uznesenia najvyššieho súdu, tento sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia špecializovaného súdu z 15. júla 2025, na obsah ktorého vo svojom uznesení poukázal.

40. Najvyšší súd a špecializovaný súd v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o väzbe posudzovali splnenie materiálnych podmienok väzby, dôvodnosť prebiehajúceho trestného konania. V súlade s uznesením špecializovaného súdu aj najvyšší súd dospel k záveru, že existuje dôvodné podozrenie zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, že skutky napĺňajú znaky skutkovej podstaty trestného činu a že sa týchto mal dopustiť obžalovaný sťažovateľ. Súdny poukázali na zmenu procesného stavu v zmysle podania obžaloby na sťažovateľa, na už zabezpečené dôkazy vrátane znaleckých posudkov z odboru kriminalistiky, kriminalistickej informatiky, kriminalistickej fotografie a videa, ako aj z odboru spoločenských a humanitných vied, odvetvia politického extrémizmu, výsluchu znalca a ďalších listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu. Najvyšší súd konštatoval, že z doteraz zabezpečených dôkazov vyplýva, že je trestné stíhanie naďalej dôvodné, dôkazná situácia nebola oslabená, ale, naopak, vo veci bola podaná obžaloba. Reagujúc na námietku sťažovateľa o formálnom charaktere úkonu podania obžaloby, ústavný súd poznamenáva, že podanie obžaloby znamená, že prokurátor vzhľadom na stav vyšetrovania trestnej veci vyhodnotil, že výsledky vyšetrovania už dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd.

41. Sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z dôvodu, že nereagoval na aktuálny postup v trestnej veci. Ústavný súd, podobne ako v uznesení sp. zn. II. ÚS 658/2025 z 19. novembra 2025, konštatuje, že tieto argumenty nespochybňujú ústavnú akceptovateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o väzbe, ktorý preskúmal materiálne, ako aj formálne podmienky väzby a skúmal vec na základe obsahu celého predloženého spisu. Sťažovateľova argumentácia v tejto časti týkajúca sa tvrdeného nezohľadnenia „aktualizačného momentu“ (zamietnutie sťažností sťažovateľa proti uzneseniam o vznesení obvinenia), na ktorý mal najvyšší súd v namietanom uznesení reflektovať, vzhľadom na už uvedené nesignalizuje možné porušenie základných práv sťažovateľa.

42. Rovnako neobstojí ani námietka tvrdeného porušenia práv sťažovateľa pri rozhodovaní súdu o väzbe nereagovaním najvyššieho súdu na jeho argument, že orgány činné v trestnom konaní odmietli konať a rozhodnúť o námietke zaujatosti proti znalcovi, ktorú sťažovateľ vzniesol v prípravnom konaní. Tento argument sa týka vykonávaného dokazovania v merite veci a sťažovateľ môže túto námietku uplatniť v prebiehajúcom konaní vo veci samej. K tvrdeniu sťažovateľa k skutku rozširovania tzv. „Protokolov sionských mudrcov“ kvalifikovaného ako zločin rozširovania extrémistického materiálu, pri ktorom spochybňuje existenciu materiálnej podmienky väzby, pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, ústavný súd uvádza, že ide o právny názor sťažovateľa vo vzťahu k jednému z viacerých skutkov, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie a ktorý bude mať príležitosť presadzovať v ďalšom konaní v rámci obhajobnej argumentácie vo veci samej. Ústavný súd zároveň pripomína, že v rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov. Konečné

ustálenie uvádzaných súvislostí je vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (podobne napr. III. ÚS 22/2025).

43. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o väzbe sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom uviedol dôvody preukazujúce dôvodnosť trestného stíhania v danom štádiu trestného konania.

III.3. K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

44. Najvyšší súd sa podrobne zaoberal existenciou dôvodov tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ je obžalovaný z 11 skutkov z obdobia rokov 2020 až 2022, sú proti nemu vedené ďalšie trestné stíhania (prečin podnecovania a prečin ohovárania), ktoré neboli doteraz právoplatne skončené, je stíhaný aj za skutok, ktorý mal spáchať 29. apríla 2025 po jeho vzatí do väzby (prečin prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd, pozn.). Najvyšší súd vzhľadom na to konštatoval, že u sťažovateľa nejde len o ojedinelé zlyhanie a vybočenie z inak riadneho spôsobu života, ale je tu dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti, čo najvyšší súd podporil a poukázal na správanie sťažovateľa v čase, keď mu bola väzba nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a uloženými povinnosťami a obmedzeniami, pričom sťažovateľ podmienky nahradenia väzby porušil (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 4/2025 z 29. apríla 2025, pozn.). Obavu z pokračovania v trestnej činnosti vyvoláva aj skutočnosť, že ide o viaceré, hoci neskončené trestné stíhania sťažovateľa, a to aj pre druhovo rovnakú trestnú činnosť a existuje dôvodné podozrenie, že aj po vzatí sťažovateľa do väzby tento pokračoval v trestnej činnosti. Najvyšší súd v súlade s právnym názorom v uznesení špecializovaného súdu z 15. júla 2025 dospel k záveru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je stále daný, a to v intenzite, ktorá je priamo úmerne zodpovedajúca súčasnému štádiu trestného konania.

45. Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil obavu z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľa, poukázal pritom na početnosť skutkov, skutočnosť, že ide o druhovo rovnakú trestnú činnosť, časové súvislosti, správanie sťažovateľa, a to aj v čase, keď mu bola väzba nahradená, a teda nedodržanie primeraných obmedzení a povinností, ktorými bola väzba v tomto konaní v minulosti nahradená. Obava z pokračovania v trestnej činnosti je podporená aj ďalším trestným stíhaním pre prečin prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd, ktorý mal sťažovateľ spáchať po vzatí do väzby 29. apríla 2025. Ako v tejto súvislosti poukázal špecializovaný súd v uznesení z 15. júla 2025, najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia z 29. apríla 2025, ktorým vzal sťažovateľa do väzby po nedodržaní podmienok nahradenia väzby, konštatoval, že v príspevkoch z 11. marca 2025, 22. marca 2025, 4. apríla 2025 a 8. apríla 2025 je zrejмый antisemitský postoj obvineného, ktorý má v sebe prvky nenávisťi, ktoré môžu vyvolávať neznášanlivosť, a príspevok z 11. apríla 2025 jednoznačne presiahol možnú toleranciu správania obvineného a má jednoznačný nenávisťný kontext. Sťažovateľ je trestne stíhaný za skutky, ktoré mal spáchať práve podobným spôsobom, a to uverejňovaním príspevkov na sociálnych sieťach a platformách. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti k dôvodnosti preventívnej väzby tvrdí, že svojou argumentáciou predloženou prvostupňovému súdu,

ako aj najvyššiemu súdu absolútne spochybnil existenciu dôvodnosti trestného stíhania pri skutku z 29. apríla 2025, ústavný súd poznamenáva, že trestné stíhanie pre tento skutok, ako aj pre všetky ostatné skutky, je predmetom obžaloby a bude predmetom ďalšieho konania a rozhodovania trestného súdu vo veci samej.

46. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšším súdom uvádzané odôvodnenie obavy z pokračovania v trestnej činnosti je z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou ústavno-právne akceptovateľné. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v časti sťažovateľom uplatnených námietok je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke, že obava z naplnenia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom je arbitrárna či nepreskúmateľná. V tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K námietke nedostatku proporcionality väzby k trestu:

47. V tejto časti námietok v ústavnej sťažnosti sťažovateľ prezentuje svoj názor, že v prípade obžaloby zo zločinu rozširovania extrémistického materiálu nie je naplnená materiálna podmienka väzby a tvrdí, že predlžovanie jeho väzby len pre verbálnu a prečinovú trestnú činnosť, keď mu ani v prípade uznania viny nehrozí uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, je neproporcionálnym zásahom do jeho práva na osobnú slobodu.

48. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že tak, ako už uviedol vo veci sp. zn. II. ÚS 658/2025 z 19. novembra 2025, najvyšší súd sa k hrozbe trestu, ktorý sťažovateľovi v prípade uznania viny hrozí, vyjadril už v uznesení zo 6. februára 2025, keď pri posudzovaní možnosti nahradenia väzby sťažovateľa prijatím písomného sľubu sťažovateľa a dohľadom probačného a mediačného úradníka okrem iného prihliadol aj na skutočnosť, že sťažovateľovi hrozí nepodmienečný výkon trestu.

49. Ústavný súd k tomuto argumentu sťažovateľa v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou konštatuje, že so zreteľom na štádium trestného konania a postupujúce dokazovanie je predčasné vysloviť záver, či sťažovateľovi napokon bude alebo nebude uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Inými slovami, nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý môže byť sťažovateľovi uložený, je vyjadrený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe, pričom očakávanie uloženia podmienených trestov je v štádiu hypotéz a obhajobných domniek. Takto konštruovaná sťažnostná argumentácia býva pritom zo strany ústavného súdu pravidelne posudzovaná ako nedostatočne dôvodná (napr. III. ÚS 560/2023, IV. ÚS 632/2024, IV. ÚS 634/2024).

50. Aj v posudzovanom prípade je argumentácia sťažovateľa k tvrdenej neproporcionality väzby k trestu, ktorý by mu hrozil v prípade uznania jeho viny, založená len na domnienkach, predpokladoch či očakávaníach sťažovateľa, ktoré sú vzhľadom na stav trestného konania ešte predčasné. S ohľadom na uvedené skutočnosti a judikatúru ústavného súdu túto námietku nemožno považovať za dôvodnú, pretože je postavená len na domnienkach sťažovateľa o možnom výsledku trestného konania vo veci samej.

51. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.5. K námietke neúčelnosti väzby:

52. Sťažovateľ namieta neúčelnosť obmedzenia osobnej slobody väzbou vo vzťahu k cieľu, ktorý sa ňou sledoval, teda zabránenie šírenia príspevkov s nenávisným charakterom a zabránenie v páchaní verbálnej trestnej činnosti. Poukazuje na to, že sťažovateľ naďalej z výkonu väzby prostredníctvom sociálnych sietí šíri svoje kontroverzné názory a myšlienky, a teda cieľ sledovaný väzbou nebol dosiahnutý.

53. Nedosiahnutie účelu väzby, ktorým sťažovateľ argumentuje, sa netýka samotného namietaného uznesenia, ale je záležitosťou podmienok výkonu väzby.

54. Argumentácia sťažovateľa v tejto časti ústavnej sťažnosti (rovnako ako vo veci sp. zn. II. ÚS 658/2025 z 19. novembra 2025, pozn.) sa teda týka podmienok výkonu väzby, v ktorej si sťažovateľ našiel spôsob, ako konať v konflikte s účelom väzby. Sťažovateľ pritom argumentuje svojím už popísaným konaním, ktorým on sám vedome obchádza účel väzby. Ústavný súd dodáva, že konanie, ktoré sám sťažovateľ popisuje v ústavnej sťažnosti a ktorým obchádza účel väzby, len podporuje dôvodnosť obavy najvyššieho súdu z pokračovania v trestnej činnosti.

55. Najvyšší súd po preskúmaní splnenia všetkých formálnych a materiálnych podmienok väzby zistil dôvody preventívnej väzby sťažovateľa pre účely zabránenia pokračovania v trestnej činnosti, ale dozor nad jej riadnym výkonom, nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, už patrí do právomoci prokurátora a týka sa podmienok výkonu väzby. Obchádzanie účelu väzby sťažovateľom v tomto kontexte nie je možné považovať za argument, ktorým by sťažovateľ mohol spochybníť samotné napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu o väzbe sťažovateľa.

56. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.6. K námietke obmedzenia slobody prejavu:

57. Sťažovateľ namieta protiústavné obmedzenie svojej osobnej slobody ako sankcie za realizáciu jeho základného práva na slobodu prejavu.

58. V tejto časti ústavný súd pripomína, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre viaceré trestné činy verbálneho charakteru. Posúdenie, či jeho jednotlivé výroky a vyjadrenia napĺňajú znaky skutkovej podstaty trestných činov, a teda posúdenie otázky, či došlo k prekročeniu hraníc slobody prejavu zo strany sťažovateľa s trestnoprávnymi dôsledkami, prináleží všeobecným súdom v konaní vo veci samej, ktoré proti sťažovateľovi prebieha.

59. Rozhodnutie najvyššieho súdu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe nepredstavuje sankciu za realizáciu jeho základného práva na slobodu prejavu, ale je dôsledkom naplnenia všetkých formálnych a materiálnych podmienok väzby v prebiehajúcom trestnom konaní.

60. Vzhľadom na uvedené je ústavná sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená pre nedostatok relevantnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím a obsahom základného práva, ktorého

porušenie sťažovateľ namieta, a bolo preto potrebné ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

61. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa špecifikovaných v petite jeho ústavnej sťažnosti vrátane podaného návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu